

A genfi zsoltárok helye a magyarországi református és evangélikus énekeskönyvben¹

Talán meglepőnek tűnik, hogy az előző előadások után, amelyek a reformátusok és az evangélikusok által egyaránt használt közös énekkincset vizsgálták², most a genfi zsoltárokra, mint közös örökségről esik szó. Hiszen a genfi zsoltárok fordítása a református Szenci Molnár Albert személyéhez fűződik, a zsoltárok pedig a mai napig meghatározták és ma is meghatározzák a református egyház hivatalos énekeskönyvének törzsanyagát. Pedig a magyar nyelvű genfi zsoltárok első magyarországi kiadása nem kifejezetten a református egyházhoz kötődik. Az viszont kétségtelen, hogy a genfi zsoltároskönyv a továbbiakban elsősorban a református egyház gyakorlatát jellemezte. Az evangélikus egyház ezzel szemben évszázadokon keresztül egészen a mai napig nem tulajdonított neki jelentőséget.

A Psalterium Ungaricum, a Szenci Molnár által fordított magyar zsoltárkönyv német nyelvterületen rövid időn belül háromszor jelent meg.³ Ezekben a kiadványokban az első versszakok hangjegyesek, ismétlődő dallam esetén utalás található más zsoltárra. A külföldi kiadásokat követte az első magyarországi kiadás 1635-ben Lőcsén, amelyben a második rész önálló címlapján olvasható: *Psalterium Ungaricum, azaz Szent Dávid királynak és prófétának 150 zsoltárai*, vagyis egyezik az 1607-es kiadással, de nincsenek benne hangjegyek.⁴ A következő években hasonló módon Lőcsén, Bártfán, Váradon és Debrecenben is megjelent a zsoltárkönyv ugyancsak dallamok nélkül (1642: Lőcse; 1647: Bártfa; 1648, 1651, 1654, 1655: Várad; 1651: Debrecen)⁵. Ugyanebben az időben a magyar nyelvű genfi zsoltárok amszterdami kiadása viszont tartalmaz hangjegyeket (1644, 1645, 1650)⁶. Az önálló zsoltároskönyvek közül az első hazai hangjegyes kiadvány ugyancsak Lőcsén látott napvilágot 1652-ben.⁷ Jómagam először úgy gondoltam, hogy a genfi zsoltároskönyv sosem jelent meg dallamok nélkül, mert a szájhagyományban nem lehetett bízni, nem lehetett rá támaszkodni, nem úgy, mint a többi szöveges énekeskönyv esetében. Valószínűleg azonban a költséges kottakiadás vagy a kottakiadáshoz nem értés lehetett az oka a kizárólag szöveges kiadásoknak. A felsorolt kiadványokban a zsoltárkönyv többféle címmel szerepel, köztük a legterjedelmesebb: *Psalterium Ungaricum. Szent Dávid királynak és prófétának százötven zsoltári a francia nótáknak és verseknek módjukra most újonnan magyar versekre fordítottak és rendeltettek*. – A zsoltárkönyv minden esetben önálló részként, külön blokkban jelent meg.

E rövid áttekintésben fontosnak tartjuk megjegyezni, hogy a XVII. század közepén, Váradon két olyan énekeskönyvet is kinyomtattak, Lőcsén pedig egyet, amelyek egyéb zsoltárparafrázisokat (is) tartalmaznak,⁸ vagyis Szenci Molnár zsoltáraival egy időben olyan zsoltárkölteményeket is

¹ A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara és a Magyarországi Református Egyház által 2013. október 24–26-ig *Megőrzés és megújítás* címmel az új énekeskönyvről rendezett egyházzenei konferencián elhangzott előadás szerkesztett változata. – A bevezetőben egy pozitív és egy negatív példa hangzott el a genfi zsoltárok használatával kapcsolatban. A 90-es években a schrobenhauseni (bajor, késő gótikus) Szt. Jakab katolikus templomban teljesen meggyőző, sőt felemelő volt a 136. genfi zsoltár liturgikus előadása: a zsoltár versről versre változó első fél versét az előénekes (pap) szólaltatta meg, a második fél verset, a refrént pedig a gyülekezet orgonakísérettel. Ezzel szemben, ugyancsak a 90-es években, a Bécsi kapu téri ökumenikus pünkösdi vesperára készülve különös módon éppen egy református gyülekezet kórusának kellett megtanítani az 51. genfi zsoltárt.

² H. HUBERT Gabriella *Közös énekek és énekeskönyvek a 16-17. században*, ECSEDI Zsuzsa *A közös énekanyag mai lehetőségei* címmel tartott előadást.

³ Herborn 1607, Hanau 1608, Oppenheim 1612, v.ö. HELTAI János et al. (szerk.): *Régi Magyarországi Nyomtatványok* 3. (a továbbiakban RMNy) 1636–1655. Budapest 2000. RMNy Nr. 962, 971, 1037. A zsoltároskönyv kritikai kiadását ld. *Szenci Molnár Albert költői művei*. Sajtó alá rendezte STOLL Béla. A dallamokat összeállította CSOMASZ Tóth Kálmán. Régi Magyar Költők Tára XVII. század 6. Akadémiai kiadó Budapest 1971. 9–335, jegyzetek 402–424.

⁴ RMNy Nr. 1628.

⁵ RMNy Nr. 1947, 2163, 2254, 2406, 2564, 2624, 2363.

⁶ RMNy Nr. 2045, 2091, 2305.

⁷ RMNy Nr. 2420.

⁸ Várad 1648, 1655, RMNy Nr. 2254, 2624 – dallamok nélkül, Lőcse 1652, RMNY Nr. 2532 – dallamokkal, de ide tartozik a már említett 1635-ben nyomtatott Lőcsei énekeskönyv is.

kiadtak, amelyek 70-80-90 évvel korábban, a XVI. században keletkeztek. A közel száz zsoltár, a psalmusokból való isteni dicséretetek szerzői többek között Huszár Gál, Sztárai Mihály, Batizi András, Skaricza Máté, Szegedi Gergely, Bogáti Fazekas Miklós, Milotai Nyilas István, Thordai Benedek, Kecskeméti Vég Mihály. Erre azért is érdemes felfigyelnünk, mert a XX. századi énekeskönyvek szerkesztésénél, az énekek összeállításánál szempont lehetett és most ismét szempont lehet a zsoltároskönyv tágabb értelmezése. Bár tudjuk, hogy az első kiadást követő háromszáz év alatt több mint százszor jelent meg a genfi zsoltárkönyv, minket most inkább a mai és jövőbeli használata érdekel.⁹

Először a ma használatos evangélikus énekeskönyv¹⁰ Szenci Molnár Albert által fordított zsoltárait tekintjük át; a hat zsoltár: 8. (44), 25. (321), 42. (76), 65. (488), 90. (339), 134 (46). – Rejtetten még egy genfi zsoltár került be ebbe az énekeskönyvbe, mégpedig a 136. (55).¹¹

És most térjünk át a legfontosabbra, a református énekeskönyvre. Több évtizede figyelem a református énekeskönyv új kiadásának előkészítésében résztvevő református egyházzeneészek közreműködését, vergődését, olykor tanácstalanságát. Nem tudtak megegyezni és úgy látom, ma is az a helyzet, hogy azon vitáznak, milyen szöveggel és milyen dallamalakkal kerüljenek be majd az új énekeskönyvbe a genfi zsoltárok. Megváltoztathatják, modernizálhatják-e a szöveget, ki lehet-e hagyni versszakokat, mint ahogyan az történt az 1948-as énekeskönyvnél, kell-e diézis a dallamokhoz, mindenesetben ragaszkodjunk-e az eredeti genfi ritmushoz, és így tovább.

Számomra egyre inkább az a kérdés fogalmazódott meg: ott van-e a helye az énekeskönyvben az egész genfi zsoltárkönyvnek Szenci Molnár fordításában, vagy csak annak egy részét kell felvenni. Ha igen, vagyis mind a 150 Szenci Molnár zsoltárt ki kell adni, akkor folytathatjuk a fenti vitákat, ha pedig nem, akkor is vitázhatunk, de csak a kiválasztott zsoltárokról. Rögtön az elején szeretném leszögezni, hogy mondandómat abból az álláspontból készítettem, hogy némileg segítsék református testvéreimnek: ne ragaszkodjanak tűzzel-vassal azoknak a zsoltároknak a gyülekezeti énekeskönyvben való megjelentetéséhez, amelyeket az utóbbi évtizedekben (nehezen merem kimondani, de biztos vagyok benne, hogy az utóbbi évszázadokban, vagyis soha) nem énekeltek, és tegyük hozzá, valószínűleg a következőkben sem fognak. Mindezt teszem annak tudatában, hogy az új Református Énekeskönyvet előkészítő Énekeskönyvi Bizottság munkájáról szóló beszámolóban, amely a Református egyházzeneészek honlapján olvasható, s amely a Magyar Református Egyház XIII. zsinati ciklusának 12. ülésére 2013. április 25-én készült, az elvi alapozás három eleme közül a másodikban ez olvasható: „A zsoltárkönyv (=150 genfi zsoltár) megőrzését (a Liturgiai Bizottság előzetesen zsinatilag elfogadott javaslata szerint) vállaltuk, állandó és sokrétű istentiszteleti használatának módját keressük.” A döntés szerint ezenkívül 50-60 egyéb zsoltári ének, régi és új parafrázisok kerülnek az új énekeskönyvbe.

Kérdésfelvetésem jogosságának alátámasztására végeztem el először egy felmérést, majd egy olyan gyűjteményt vizsgáltam meg, amely Szenci Molnár halála után egy évvel keletkezett, ezt követően pedig a régebbi és a legújabb svájci énekeskönyvet tanulmányoztam. Mindezekhez szeretném hozzáfűzni, hogy a felmérést és vizsgálatokat nemcsak mint evangélikus gyülekezeti tag, egyúttal papné és zenetörténész folytattam, hanem mint aki tíz éven át rendszeresen részt vett egy budapesti református gyülekezet életében és több alkalommal egy-egy hónapot töltött egy svájci német nyelvű gyülekezetben.

⁹ Emiatt sem jártam utána például annak, hogy hányszor jelent meg az 1607-os első kiadást követve dallamokkal vagy anélkül.

¹⁰ *Evangélikus énekeskönyv*. A Magyarországi Evangélikus Keresztyén Egyház énekeskönyve. A Magyarországi Evangélikus Egyház Sajtóosztálya, Budapest 1982.

¹¹ Ezt viszont – alig érthető módon – nem Szenci Molnár Alberttől vettük át, hanem az angol Milontól, aki nyolc genfi zsoltárt ültetett át angolra, kettőt, köztük a 136.-at *Let us with a glad some mind* szöveggel tizenöt éves korában. Bár Milton a zsoltár mind a 26 versét lefordította, az evangélikus énekeskönyvben csak öt verse kapott helyet, amelyeket az évtizedek alatt kedvelté vált kínai dallamra kell énekelni. – Az evangélikus énekeskönyvben található genfi zsoltárok mindegyike szerepel majd a református énekeskönyvből általam kiválasztottak között. Az előző (dunántúli) ev. énekeskönyvbe a 8. és 42. csak szöveggel, a pótrészbe dallammal a 90. zsoltár került be.

A felméréshez kezdetnek végigvettem az 1948-ban megjelent református próbaénekeskönyv¹², vagyis a ma is általános használatban lévő református énekeskönyv 150 zsoltárát, majd egy hónap elteltével megismételtem a feladatot. Először három kategóriába soroltam a zsoltárokat: 1) feltétlen javasolt, 2) esetleg javasolt, 3) semmiképpen nem javasolt zsoltárok. A kategóriába sorolás szempontjai a következők voltak: a szöveg ma is érthető, egyértelmű legyen, a zsoltár lehetőleg teljes maradjon, a 150 zsoltár közül ne legyen tartalmi ismétlés, a dallam könnyen vagy viszonylag könnyen énekelhető-elsajátítható legyen. Vizsgálatom alapján az énekeskönyvbe a következő zsoltárokat javaslom, összesen 35 zsoltárt, ezekből négy került a második, az esetleg javasolt zsoltárok-kategóriába, amelyeknek számát az alábbi táblázatban kurziváltam:¹³

<u>1</u>	<u>5</u>	<u>6</u>	<u>8</u>	<u>19</u>	
<u>23</u>	<u>25</u>	32	<u>33</u>	<u>36</u>	<u>38</u>
<u>42</u>	<u>47</u>	50	<u>51</u>		
<u>61</u>	<u>65</u>	<u>66</u>	<u>67</u>	<u>68</u>	
<u>77</u> vagy 86	<u>81</u>	84	89	<u>90</u>	
96	<u>105</u>	111	<u>130</u>		
<u>134</u>	135	<u>136</u>	<u>138</u>	<u>140</u>	<u>150</u>

Ezt követően az Eperjesi graduálban 1635-ben lejegyzett Szenci Molnár zsoltárokat vettem számba, összesen 19 szöveget, amelyek háromféleképpen fordulnak elő a kéziratban.¹⁴ Csak szöveggel, vagyis dallam nélkül: 23. (582), 77. (596), 134. (600); Goudimel négyszólamú feldolgozásában: 5. (579), 6. (552), 8. (553), 19. (551), 33. (554), 38. (550), 42. (555), 61. (556), 71. = 31. (580), 81. (557), 86. (559), 94. (581), 140. (558); valamint új négyszólamú feldolgozásban: 67. (560), 99. (562), 130. (573). A 19 zsoltárból 15 szerepel az én általam a református énekeskönyvből kiválasztottak között, ezeket a táblázatban kövér számmal jelöltem.

Következő lépésként a régebbi svájci énekeskönyvet vizsgáltam meg, amelyet 1952-ben adtak ki a németajkú reformátusok részére¹⁵. Ebben 2-40. számig szerepelnek zsoltárok, amelyekből 30 genfi, a többi más eredetű zsoltárparafraízis. A genfi zsoltárok¹⁶: 5. (2), 8. (3), 12. (4), 22. (5), 25. (6), 32. (8), 33. (9), 36. (10), 38. (11), 42. (12), 47. (13), 51. (14), 65. (16), 68. (18), 77. (19), 84. (20), 85. (21), 93. (23), 97. (24), 98. (25), 99. (26), 105. (29), 107. (30), 117. (31), 118. (32), 121. (33), 126. (35), 127. (36), 134. (38), 138. (39). Nem genfi: 31. (7), 62. (15), 67. (17), 87. (22), 100. (27), 103. (28), 124. (34), 130. (37 – 2 dallammal, egyik sem genfi!), 146. (40).

Az 1998-ban kiadott új svájci énekeskönyvben¹⁷ lényegesen bővebb és többretegű a zsoltárananyag: 1-149-ig zsoltárok és más bibliai énekek, pl. istentisztelet a Bibliában. A régi svájci énekeskönyv 30 zsoltárából 6-ot nem vettek át az újba (12., 32., 51., 85., 93., 97.), de 11 genfi zsoltár újonnan került be (6., 13., 23., 24., 30., 66., 90., 113., 136., 149., 150.). Így összesen 35 genfi zsoltár szerepel az új svájci énekeskönyvben;¹⁸ a tartalmi egybeesés 20 zsoltárra vonatkozik, ezeknek számát a fenti táblázatban aláhúzással jelöltem: 5. (5), 6. (6), 8. (7), 13. (10), 22. (14), 23. (15), 24. (19), 25. (20), 30. (22), 33. (25), 36. (27), 38. (29), 42. (30), 47. (33), 65. (40), 66. (41), 68. (44), 77. (46), 84. (47), 90. (48), 98. (55), 99. (56), 105. (66), 107. (67), 113. (68), 117. (72), 118. (75), 121. (78), 126. (80), 127. (82), 134. (89), 136. (90) (az ismert kínai dallammal Nr. 91), 138. (92), 149. (101), 150. (102). A „genfi zsoltárok” használata itt elsősorban a dallamokra vonatkozik, hiszen a Lobwasser-féle legelső német fordításból¹⁹ mindössze

¹² *Énekeskönyv magyar reformátusok használatára*. A Magyarországi Református Egyház kiadása. Budapest 1948.

¹³ A táblázatba a kövér és aláhúzott számokkal a későbbi vizsgálatok eredményei is bekerültek.

¹⁴ Zárójelben a kiadvány számaira hivatkozunk, ld. *Graduale Ecclesiae Hungaricae Epperiensis 1635*. Edited and introduced by Ilona Ferenczi. Budapest 1988 (Musicalia Danubiana 9/1, 2).

¹⁵ *Gesangbuch der Evangelisch-reformierten Kirchen der deutschsprachigen Schweiz* [1952].

¹⁶ A legújabb svájci énekeskönyvbe átvett genfi zsoltárok számát itt kurziváltam.

¹⁷ *Gesangbuch der Evangelisch-reformierten Kirchen der deutschsprachigen Schweiz*, 1998.

¹⁸ A számbeli egyezés az általam kiválasztott zsoltárokéval teljesen véletlen.

¹⁹ Ambrosius LOBWASSER: *Der Psalter des Königlichen Propheten David*, Leipzig 1573.

egy található a szövegek között, az is átalakítva (118. zsoltár Nr. 75), Cornelius Becker²⁰ fordításaiból is csak három. A többi a zsoltárparafrázisok széles skáláját adja a 46. zsoltár Luther szövegétől a XX. századi modern zsoltárfordításokig, kánonokig, és ami újdonságnak számít: a 106–146. szám alatt megjelent zsoltárok dallam nélkül, kizárólag olvasásra, együtt mondásra szánt zsoltárok.

A svájciak tehát az évszázadok során nem ragaszkodtak az első fordításokhoz, hanem a XIX. és a XX. században folyamatosan megújították az énekek nyelvezetét.²¹ Úgy vélem, a svájci minta segíthet abban, hogy mi is világosabban lássunk. Tudomásul kell vennünk, hogy a genfi zsoltároskönyv nem maga a Szentírás, hanem zsoltárparafrázisok gyűjteménye. A Biblia nyelvét időnként modernizáljuk, a Szenci Molnár Albert szövegekkel alapvetően ezt nem lehet megtenni. Azok úgy jók, ahogyan vannak. Csak legtöbbjük a francia dallamokkal együtt nem alkalmas gyülekezeti éneklésre.²² Valljuk be, a zsoltárokat eredetileg amúgy sem költött strófás dallamokra szánták.

Az életrajzi adatok alapján ismeretes, hogy Szenci Molnár néhány hónap alatt fordította le a zsoltárokat, s eközben Károli bibliafordítását is revideálta.²³ Azt ugyan már megvizsgálták az előző években, hogy a református énekeskönyvben Csomasz Tóth Kálmán által kiadott genfi zsoltárok szövege mennyire követi az eredeti Szenci Molnár zsoltárok fordítását; ezt a munkát végezte el A. Molnár Ferenc és Oszlászki Éva.²⁴ Arról azonban kevés szó esik, hogy Szenci Molnár fordítása hogyan viszonyul a Szentíráshoz. Ha például a 121. zsoltár Károli fordításának első és utolsó két versét Szenci Molnár szövegezésével összevetjük, azonnal szembetűnik a különböző értelmezés, az eltérő tagolás és forma:

*Károli*²⁵

Szenci Molnár

Felemelém az én szemeimet az hegyekre,
segítségem. mert felül van nékem

Szemem az hegyekre vetem, honnét jőne énnékem

minden segedelmem.

Az én segítségem az Úrtól vagyon,
ki teremtette az mennyet és az földet. ...

Isten az én reménségem,
ki az eget formálta
és ez földet alkotta.

Az Úr megőriz tégedet minden gonosztól:
megőrizi az te lelkedet.
mentse meg veszélytől.

Az Úr őrizze örökké
lelkedet esettől,

Az Úr megőrizi az te kimeneteledet és
bémeneteledet:
mostantul fogva mindörökké.

Az Úr híven megőrizze
az te kimenésedet
és te bejövésedet.

A gyülekezeti énekeknél, így a zsoltárénekeknél természetesen a szöveg szerepel az első helyen, a szöveg fontosabb, mint a dallam, mivel azonban az énekeskönyvnek énekelt szövegeről van szó, nem

²⁰ Cornelius BECKER: *Der Psalter Davids gesangweis*, Leipzig 1602.

²¹ Erre azért is volt szükség, mert már a XVIII. század végén a zürichi lelkész, J. K. Lavater hevesen támadta a Lobwasser zsoltárokat. Ld. Hans-Jürg STEFAN: „Johann Kaspar Lavaters Specialgravamen gegen den Gesang der Lobwasserschen Psalmen, in Eckhard Grunewald, Henning P. Jürgens und Jan R. Luth (szerk.): *Der Genfer Psalter und seine Rezeption in Deutschland, der Schweiz und den Niederlanden*, 16.–18. Jahrhundert. Frühe Neuzeit. Band 97, Max Niemeyer Verlag Tübingen 2004. 391–410, valamint Jürgen HENKYS: „Die deutsche Neutextierung des Genfer Psalters durch Matthias Jorissen (1798). Hymnodisches Erbe und Geist der Zeit. Ugyanott. 331–346.

²² Képzelnék csak el, ahogyan a gyülekezet együtt zengi a 131. zsoltárt: *Uram, nem űz nagyra szívem, szemem nem hányom magasan, nem leledzem oly dolgokban, kik fölülhaladnak engem.*

²³ V.ö. VÁSÁRHELYI Judit: *Eszmei áramlatok és politika Szenci Molnár Albert életművében*. Humanizmus és reformáció 12. Akadémiai kiadó Budapest 1985, 12.

²⁴ V.ö. A. MOLNÁR Ferenc – OSZLÁSZKI Éva: *Szenci Molnár Albert zsoltárainak szövegahagyományozásáról. A zsoltárok eredeti és a mai magyar református énekeskönyvben levő szövegeinek összehasonlítása*. Nyelvi és Művelődéstörténeti Adattár 12. Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszék, Debrecen 2011.

²⁵ *Szent Biblia ...* Vizsoly 1590.

mellékes, hogy a szöveget milyen dallammal vagy dallamra éneklük. Vagyis: a gyülekezeti énekeknek nemcsak irodalmi, hanem zeni szempontból is megfelelőnek kell lenni. A mai magyar református egyházban többen pártfogolják a zsoltárok recitáló éneklésmódját, de még többen ellenzik azt. Ha a zsoltárokat recitáló énekstílussal szembeállítom a genfi zsoltárokat, azoknak mindenképpen énekelhetőnek kell lenni. Ezért elkerülhetetlen, hogy a genfi dallamok minőségéről is szó essen.

A harmincöt kiválasztott genfi zsoltár dallama általában 4-8 soros, kiegyensúlyozott dallamvezetésű s ezért könnyen énekelhető, könnyen elsajátítható. A genfi dallamok jelentős része azonban – bármilyen fájó is, szembe kell nézni a realitással és ki kell mondani, hogy – nyakatekert és nehézkes. Némelyikük formája nagyon is szokatlan és terjengős, az ismétlődő sorok kissé rapszodikusán, váratlanul jelennek meg, a dallammozgás pedig nem kiegyenlített, számunkra nehézkes, idegen fordulatokkal terhelt. Különösen a 120. zsoltárt követően tűnik fel sok összefércelt dallam, olykor hangnemi bizonytalanság, amikor csupán a zárlat dönti el a hangnemet. Tudjuk, hogy a dallamok többségét Loys Bourgeois szerezte, aki tisztában volt a zene nagyszerűségével, azzal, hogy az egy oktávot kitevő hét-nyolc hangból milyen sokféle dallamot lehet létrehozni, vagyis a dallammozgás irányában, a hozzájáruló ritmusban és a formai alakításban milyen variációs lehetőségeket kínál ez a néhány hang.²⁶ És ezt lehet sokszor érezni: a kísérletezést, a próbálkozásokat, a mozaikokból összeállított dallamsorokat, nem pedig a szerves építkezést. Csak egyetlen dallamot idézek, a 48. zsoltár tízsoros dallamát, amelynek ismétlődő első és második sora után tízsorosra nyúlik a forma, s amelyben ráadásul a 9. és 10. sor jellegzetes nyitóformulájával azt mutatja, hogyan lehet egy éneket indítani, nem pedig lezárni.²⁷

A fentiek nyomán vajon ragaszkodnunk kell-e ahhoz, hogy a Szenci Molnár által fordított teljes zsoltároskönyv bekerüljön az új református énekeskönyvbe? Aki meg akarja ismerni a magyar nyelvű genfi zsoltárokat, annak rendelkezésére áll a fent idézett kritikai kiadástól²⁸ kezdve több részleges és teljes genfi zsoltárkiadás. A gyülekezeti énekeskönyvnek azonban nem feladata az, hogy kifejezetten irodalmi értékeket közvetítsen. A magyarországi református egyháznak talán nem szükséges magára vállalni, hogy énekeskönyvének jelentős (1/4-1/5) részében olyan énekeket közöljön, amelyeket sohasem énekelnek. Tisztában vagyok azzal, hogy az általam kiválasztott 35 zsoltár erős szűrés eredménye, de ha engedékenyebbek vagyunk, és 70 zsoltárig alkuszunk, akkor is, minek megjelentetni a „maradék” 80-at? A beláthatatlan és felmérhetetlen, előreláthatóan eredménytelen szellemi munkát,²⁹ valamint a fölösleges anyagi áldozatot nem részletezem, mert ezek nem elsődleges szempontok.

A magyarországi református egyház komoly és időtálló kincse a Szenci Molnár által fordított zsoltároskönyv, amelyet sokszor nem becsültünk eléggé. De ugyanakkor komoly teher is, amelyet túlbecsülni, misztifikálni sem kellene, hiszen a zsoltárparafrázisok gyűjteménye nem maga a Szentírás, nem Biblia, még akkor sem, ha Szenci Molnár fordítása, így az eredeti genfi zsoltárok a Biblia szövegén alapulnak. Meg kellene találni azt az utat, amelyet többek között svájci testvéreink is kitapostak előttünk és látható-hallható módon azon is járnak.

*

A legújabb svájci német nyelvű énekeskönyv az *Evangelisch-reformiertes* címet viseli. Ezzel szemben nehezen tudom elképzelni, mert inkább a paradicsomi állapotokra emlékeztet(ne), hogy egy közös magyar nyelvű evangélikus-református énekeskönyv jelenjen meg. Az a terv, hogy a református és evangélikus testvérek egyformán énekeljék a genfi zsoltárokat, jelenleg azért sem valósulhat meg, mert pl. a 42. zsoltár dallamát az evangélikusok az egyszerűsített ritmusú német dallammintára

²⁶ V.ö. Loys BOURGEOIS: *A muzsika igaz útja*. Fordította Jeney Zoltán. Budapest 2003. 52.

²⁷ Hogy már a XVII. században sem fogadták el a genfi dallamokat, mutatja, hogy Szenci Molnár genfi zsoltár fordításaira új magyarországi dallamok, sőt kompozíciók születtek, erről I. FERENCZI Ilona: „Az Eperjesi graduál verses és „prózai” zsoltárai. Genfi zsoltárok Szenci Molnár fordításában, magyarországi dallamokra”. *Magyar Egyházzene* XVI (2008/2009) 259–270.

²⁸ Ld. a 3. lábjegyzetet.

²⁹ És mernék Szenci Molnár szövegét „jobbítani”?

éneklük, nem pedig a francia ritmusra³⁰, a szöveget pedig megváltoztatva, rövidítve. Arra azonban mindenképpen törekednünk kellene, hogy a közös reformációs énekkincs, az eredeti magyar nyelvű énekek, a németből fordított korálok és a genfi zsoltárok azonos nyelvi és zenei alakkal kerüljenek be a különböző felekezeti énekeskönyvekbe.

A fent idézett zsinati beszámoló vége így hangzik: tisztelettel várjuk a jobbító szándékú hozzászólásokat, javaslatokat. Ezért mertem én is hozzászólni.³¹

---

³⁰ Bár sok helyen a magyar reformátusok is szerették és szeretik ma is kiegyenlítően énekelni, sőt, többször kiadták is ebben a formában.

³¹ Az előadást vita követte, amelynek során volt, aki egyetértett az elhangzottakkal, volt, aki a zsinati döntést támogatta, mások a Szenci Molnár zsoltárok „megváltoztathatlanságát” hangsúlyozták. Részemről a vitát befejezettek tekintem; a továbbiakban – hacsak nem igénylik a közreműködésemet, – nem szándékozom a témával foglalkozni.